

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

V. Sermo. Impius Maledictus in suis liberis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

III. I M P I U S,**Maledictus in suis Liberis.**

Si audire nolueris vocem Domini Dei tui, maledicta reliquia tua . . . maledictus fructus ventris tui. Deut. 28. 15. 17.

Tertullianus, disputans contra hæreticum Marcionem, animadvertit, quòd Deus probè gnarus intensæ inclinationis, quâ parentes feruntur erga suam prolem, innati desiderii, quo ardent ejus felicitatem promovendi, hoc ipso naturæ impulsu uti voluerit ad illos erga virtutem attrahendos, & à vitiis ècontra abstrahendos, adjunctâ comminatione, ut si legibus latis ipsius debitam obedientiam præstare abnuant, in eorum infantibus puniendis se vindicare vellet. Has minas adhibet, notat Tertullianus, ut si respectus ille, quem ipsi debent suo Patri, supremo Creatori, & si timor incurrendi odium Dei, terror infligendarum pœnarum, ad illos in officio suo continendos, non sufficerent, saltem amoris stimulo, quo in suos liberos incitantur, ad obsequium urgerentur, ne Divinæ offensæ vindictam proles infelix luat : *Ut si non sui, saltem liberorum amore Divinis legibus obtemperent.* Ingens planè impii est infelicitas, quòd peccatis suis maledictionem Dei etiam ad suæ posteritatis seriem propaget, eaq; propriam sobolem infestet.

Oceur:

DIVISIO.

Occurrunt in scriptura tres maledictionum species circa propositam materiam, quæ præsentem discursum in totidem puncta partientur. Prima maledictio cadit in bona, quia Deus liberos plectit turpi egestate in odium parentum ipsorum. Secunda contingit vitam, eos enim præmaturo facto in mortem abripit. Tertia maledictio concernit & inficit mores, cum Deus permittat illos fieri deteriores ac peiores, quàm fuerint parentes. Imploremus Spiritus Sancti auxilium, ut has tam proficuas nobis bene concipiamus veritates, salutando virginem. *Ave Maria.*

I.
Punctum.
Exod. 20. 5.

Ego sum, inquit Deus, *Dominus Deus tuus fortis, Zelotes, visitans iniquitatem patrum in filios, in tertiam & quartam generationem.* q. d. ego justissimum foveo in me Zelum, meam gloriam tuendi, qui meam iram provocat in violatores istius, adeosdem puniendos tum in se, tum in suis posteris, propius & remotius descendentibus ex illis.

Scio quidem, quòd plures Doctores, inter alios S. Hieronymus in Ezechielem, S. Augustinus contra Adimantum, S. Gregorius in Moralibus existiment, has minas non ad alios extendi filios, quàm ad illos, qui suis parentibus æquè succederent in vitiis, ac in hæreditariis divitiis. Favet huic SS. PP. opinionioni textus Chaldaicus, cujus hæc verba: *Visitans peccata patrum in filios transgressores.* Ita ut juxta hanc expositionem Deus patienter toleraret iniquitates parentum, usque dum filii imitarentur eorum scelera, suis sceleribus complerent mensuram, quam Deus in suâ præscienciâ ipsis præfixit, juxta Christi effatum, ad Judæos prolatum: *Implete mensuram patrum vestrorum*, istâ verò completâ primùm effunderet iræ suæ

Matth. 23. 32.

torren-

horrentem super capita talis facinorosa posteritatis, quam penitus disperderet.

Hæc expositio est solidissima, & sufficeret pro stabilienda veritate nostra, quam propono; quia infantes plerumque vitia suorum parentum contrahunt per naturalem contagionem. Sentio nihilominus cum S. Thoma, & sequente ipsum Tostato, Hugone de S. Victore, quod dictæ comminationes adimpletæ verificentur non solum, in persona prolis criminosa, sed insuper innocua.

Iste vindicandi modus Deo in veteri lege adeo erat communis, ut Scriptura miraculo adscribat, dum horrendam ruinam parentum Core, Dathan & Abiron cum liberorum incolumitate junctam, recenset: *Factum est Num. 26. 11. grande miraculum, ut Core pereunte, filii illius non perirent.*

Neque hic Divinae Justitiæ stylus videri nobis debet alienus, siquidem illius exemplaria observamus etiam in justitia humana, cujus ista parelion & imago est. Sic filii rebellium in suos principes suis privilegiis spoliantur. Posteritas nobilis alicujus, qui crimine Majestatis læsæ se polluit jure nobilitatis prærogativas amittit.

Plures numerantur in doctissimo præsentis Auditorio, qui sæpius quàm ego, legerunt Codicem, & in eo sanctiones consideratione dignissimas duorum Magnorum Imperatorum Arcadii & Honorii, vi quarum vita prolis, cujus parens crimen læsæ Majestatis incurrit, unice dependet à Cæsareæ clementiæ indulgentia: *Paterno enim deberent perire supplicio, in quibus paterni, hoc est hereditarii criminis exempla mutuuntur: tales item filii ab eisdem multantur in fama; Infamia eos paterna semper*

comitetur. In eas denique rediguntur angustias, ut mortem vitæ præferant. *Sint postremò tales, ut his perpetuâ egestate sordentibus, sit & mors solatium, & vita supplicium.*

Si itaque ad homines sub fræno respectûs humanæ Majestati debiti continendos, tam rigidæ sanciantur leges, ad eò severæ ordinantur animadversiones, Deus pari austeritate uti nequeat, vel non debeat, ut nos intra obedientiæ limites retineat, ac quam tamen infinitis titulis obstringimur?

Ergo, si penes vos parentes, amor Dei tam efficax non sit, vos abstrahendi à peccato, amor prolis vestræ id efficiat. Reveremini minas, quas Deus intentat, maledictiones sc. in posteritatem impiorum effundendas pleno ore, super vitam, super bona & super mores illorum prolium.

Differentiam in pluribus scripturæ locis Spiritus S. assignat inter homines probos ac reprobos, in hoc positam, quòd priores filios post se relinquunt, qui parentum suorum hæreditatem in pace & quiete possideant: *Justus, qui ambulat in simplicitate sua, beatos post se filios derelinquet.* Versio Septuaginta interpretum legit: *filiis post se beatitudines relinquet*, per testamentum universam temporaneam felicitatem. De reprobis è contrario scribitur: *Filiorum peccatorum peribit hæreditas, & cum semine illorum assiduitas opprobrii.*

Deus non solùm minatur, quòd liberis è manibus eripere velit bona, quæ injusta donatione à parentibus suis obtinuerunt; quòd æquissima Providentiæ compensatione eò sint devolvendi, ut elemosynam colligere cogant.

Prov. 20. 7.

Eccles. 41. 9.

cogantur ad ostia eorum, quos parentes ipsorum exspoli-
liarunt: sed adjungit: *Filii ejus atterentur egestate.* Ver-
bum Hebraicum expressius significat: *Confringentur, op-* Job. 28. 10.
primentur.

Quando me, cum veritate dico, ad concionem di-
spositurus, hæc omnia in Sacris voluminibus lego, vehe-
menter obstupesco infidelitatem istorum, qui nomine fi-
delium gloriantur. Excandescio in falsos illos Christianos,
qui corpus & animam internecioni tradunt, seipfos con-
demnant, ut divitias filii relinquunt, sed quales? Divina-
rum maledictionum. Miseri mortales in ipsis mortis fau-
cibus, inferno jam proximi sibi nihilominus blandiri au-
dent de successurâ sibi inclytâ familiâ, præampla domo.

Ampla domo, hoc volo. Sed insensati eam super
arenæ cumulum struxerunt, eodemq; tempore peccato-
rum suorum afflamine ventos Divini furoris concitârunt,
quapropter ipsorum liberos sub ruinis istis sepeliri & op-
primi necesse est. *Filii ejus opprimuntur egestate.* Amplam
vocant domum sed non addunt, quòd per suas injustitias,
sua adulteria, suas blasphemias eò detraxerint Dei male-
dictionem, quæ juxta Prophetiam Zachariæ voracis instar
flammæ devastabit universa: *Commorabitur (maledictio) Zachar. 5. 4.*
in medio domus ejus, & consumeret eam, & lingua ejus, & lapi-
des ejus.

Relinquunt, dicunt illi, numerosam & opulentam
posteritatem; quæ sublimis arboris instar profundas agit
radices, in longum & latum suorum fœderum brachia ex-
pandit. Rectè, sed nolunt fateri, quòd per scandalosam
suam vitam ipsum cor, seu medullam arboris hujus putre-
dini, indeq; mox ariditati secururæ subjecerint. Nullam
faciunt mentionem, quòd abominandis suis flagitiis

Daniel. 4. 10.

Deum irritarint, & armarint in vindictam contra descendentes ex suo stemmate, & quod is, qui, teste Daniele, vigili excubat oculo super vitam hominum, jam pronuntiavit sententiam, totam arboris molem radicitus extirpandi: *Ecce vigil & Sanctus de celo descendit. Clamavit fortiter, & sic ait: succidite arborem, & prascindite ramos ejus excutite folia ejus, & dispergite ramos ejus.*

Uitata, sed tamen malitiosa & falsa mundanae doctrinae paraxia est, ut pleræq; alia; bonum esse, filium parentis alicujus damnati esse, eoquod hic multa bona corradendo, illi felicitatem, sibi damnationem procurare laboret.

Job. 21. 19.

Eccles. 41. 10.

At ego cum Spiritu Divino sentio, damnosius nihil esse, quam in hæreditatem bonorum condemnati succedere. Utriusque testamenti pagina nos instruit, nunquam bona à parentibus malè parta, intra hæredum manus proficere, sed magis deficere, nec rarò Deum humeris filiorum imponere partem supplicii ferendam, parentum alioquin malitiæ debitam. *Deus servabit filiis illius dolorem patris. Iterum alibi: De patre impio queruntur filii, quoniam propter illum sunt in opprobrio.*

Psal. 36. 16.

Vultisne igitur vos parentes bona & fortunam filiorum vestrorum augere? cedite ipsis bona, quæ, Deo donante, accepistis, non quæ, avaritiâ instigante, contra Divinas ordinationes corrasistis. Cavete, nè bona sint inania & vacua, sed plena iis cæli benedictionibus, quibus veraciter ditefcant: *Melius est modicum iusto, super divitias peccatorum multas.* Vitam modò sic instituite, ut vestra bona opera, vestram devotionem, pietatem ii offerre, istius oblationis virtute omnia vitæ necessaria consequi, valeant.

Non

Non ulterius huic materię immoror, quia res majoris momenti & utilitatis occurrunt. Devenio ad hoc, ut exponam, impium in sua sobole maledictum, utp. morte præcipiti in paternorum scelerum vindictam extinguendã; quod in secundo puncto posui probandum per autoritatem, per plura Scripturæ exempla, & per rationes maximè convincentes.

Non tamen asserere intendo, quòd conjugii sterilitas, aut præmaturum liberorum fatum sit semper maledictionis effectus; sæpius enim benedictioni potiùs adscribendum; quia Deus ipse quandoque loco prolis adoptari ambit ab aliqua sibi devota familia, ejusq; hæres gloriosus institui eligit; ut itaque patrem, matrem educationis molestiis eximat, prolem iis adimit, in cælum præmittit, néve illorum affectiones in varios distraherentur amores, sed ipse solus sit verus dominus, unicus cordis ipsorum possessor.

II.
Punctum,

Nihilominus verum tamen manet, sæpe ejusmodi improvisam, subitanam mortem maledictionis Divinæ fructum esse, quod pluribus in locis Scriptura confirmat.

Istud nunquam permittam, minatur Deus per Isaiam, ut radix malignorum latius suas explicet fibras, & diutiùs perduret, in ira mea funditus illam extirpabo; *Non vocabitur in æternum semen pessimorum: preparate filios ejus occisioni in iniquitate patrum suorum. Consurgam super eos, dicit Dominus exercituum.* Vocavit aliquando Deus Prophetam Jeremiam, quem calamum arripere, & scribere jussit. Propheticus amanuensis se paratum indicat, quidnam adnotandum requirit; cui Summus Dictator, *scribe, inquit, in historia Regum Juda genealogiam*

Isa. 14. 20.
21. 22.

M 3

giam

giam Regis Jechoniae, scribe: Jechonias, homo sterilis ob peccata sua. Quomodo Domine hæc scriptura concors
 Jerem, 22, 30. erit vero, numerat is octo proles? Quod dictavi, volo, calamo excipias, scribe virum istum sterilem: nec enim erit de semine ejus vir, qui sedent super solium David. Ah! mi Domine, quid cum parvulis tot principibus fiet? indulge, obsecro, iis gratiam, ut vivant. Non vivent, sententia est lata; *In memet ipso juravi, dicit Dominus, quia in solitudine erit domus hæc.* Ad castigandas patris iniquitates decretum manet immutabile, ut regia Domus quantumvis modò numerosa extingatur absque spe ullius posteritatis.

Ibidem,

In annalibus historiæ Ecclesiasticæ aptum ad confirmationem veritatis hujus reperimus exemplum. Valens Imperator vix edictum ejiciendi D. Basilium in exilium, ad instantiam Arrianorum hæreticorum subsignavit, ecce adultior ætate Imperii hæres morbo corripitur; Agnovit ille errorem, quem & revocavit; mox ac pater resipuit, filius princeps convaluit. Sed dum is secundâ vice impio decreto manum accommodat, rursus item, ager decumbit iste. Iterata denuo scripti retractatio, amissa, ut prius restituta fuit sanitas. Tandem acrius & instantius Prælati, hæreseos fautoribus semper executionem urgentibus, succubuit Imperator eodem, pariter tempore filius occubuit fato mortis irrevocabili.

Si è folio sacro Scripturæ penuario petamus paradigmata; primus in oculos nostros incurrit Rex David, qui alioquin vir secundum cor Dei, quam primùm tamen peccavit, mox pœnam à Deo sibi taxatam audire
 2.Reg 12, 14. debuit: *Propter verbum hoc filius, qui natus est tibi, morte*
 morie-

moriatur: innocuus parvulus morte sua nocentis parentis noxam eluet; jejuret, ploret, quocunque modo se affligat iste, morietur ille.

S. Hieronymus expositurus verba Annæ matris Samuelis: *Sterilis peperit plurimos, & quæ multos habebat filios infirmata est;* dignam affert considerationem, Deum, ait, postquam diuturnæ sterilitatis probro probasset sacræ hujus feminæ virtutem, exaudiisse demum vota, precésque, matronam filio fecundasse, qui majoris erat valoris populosâ aliqua gente, id est Samuele, eiq; subjunxisse numerosam liberorum seriem consequentem; hanc tamen gratiam ultimam nec dum fuisse, eodem siquidem tempore Phenenna alteram Elcanæ Uxorem afflixisse. Hæc se prolificam animadvertens, insultabat Annæ thori ejusdem sociæ, quam etiam, asserente Divino textu, malè habuit: Deus, memorat S. Hieronymus, eodem tempore prolem Annæ concessit, Phenennæ unam per mortem sustulit. Quando illa se occupabat in parandis lineis fasciis, cunis, ista inquirere debuit funebria lintamina, procurare sandapilam; sic vindicabat Numen vitiosum matris factum, morte luctuosa suorum infantum.

Pro confirmatione præsentis doctrinæ, quod tam appositè deserviat, exemplum non est, ut illud Sacris Regum annalibus insertum, de quodam *Hiel* nomine, oriundo ex Bethel pertractans. Erat is genio sæculi aptus, Politicæ mundanæ gnarus, in curia Regis Achab aulicorum non minimus; ut acceperat Regis animum esse, Jerichuntinam urbem è suis ruderibus resuscitandi, eò omnem opem & operam strenuè interposuit. Primitus fuit præmonitus, sibi caveret, ne actum ageret, num solus nesciret, restorationem dictæ urbis à Deo sub maledicti inter-

mina-

minatione inhibitam? Nil refert, respondet iste: Rex desiderat, Rex imperat, Regi obtempero. Non impune stetit hæc obedientia, eodem tempore, quo terram pro iaciendis oppidi fundamentis effodit, seniori suo filio sepulchrum aperuit, qui mortuus est: *In Abiram primitivo suo fundavit eam.* Immatuum hoc factum ab initio quidem haud modicam parentem perculit consternatione, nihilominus, ad morem mancipiorum aulae, dolorem dissimulans in coepto perrexit, sed unam Deum ceptam prosecutus est vindictam, quamque mensura ac proportione in altum est terra surgebant muri; eam, pari passu in profundam mortis decidere residuae proles fossam, unam alteram post se detrahente. Ultimus denique omnium mortualem clausit choream *Segub* nomine, saltum postremum tunc dedit, quando impius hic architectus portas reparatae urbis munivit: *Et in Segub novissimo suo posuit portas ejus, juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu Josue.* Ex quibus manifeste patet, quam in probanda hac veritate concordent auctoritas & exempla Scripturae sacrae. Inspiciamus rationes ejusdem.

Duas invenio rationes, ob quas Deus hoc justitiae processu utitur. Prima se tenet ex parte odii Dei, quod ipse in parentes gerit. Secunda oritur est contrario fonte, amoris videlicet, quo infantes prosequitur Deus. Averfatur is istas vetustate excisas, omni vitiorum sorte corruptas stirpes, idcirco ramos ipsarum detruncat, palmites evellit, hinc, inde mutilat in sua ira. Execratur hanc maledictam radicem Chanaan, quae producit tot fructus iniquitatis. Pedibus proculcat, conterit, & suffocet germen illud novellum, quod exinde pullulabat, ne se perpetuare possit damnatum stemma.

Loqua-

Loquamur clariùs, nequam parens iste Deum semper tanquam inimicum habuit, cum quo etiam 30. 40. annis implacabile bellum continuavit: in omni eo Deum aggressus, quòd ipsi acceptius esse, noverat. Talionis proinde pœnam Deus in illum statuit, optimè gnarus, quòd dolor sit commensuratus amori, amor parentum in filios sit flagrantissimus, quòdque puniendo proles, parentes in parte maximè sensibili torqueat; bene advertit, istos in tot liberis vitam tueri, quot ipsi horum procreassent: vult itaque Deus, toties illis adimere vitam, quoties vitâ chariorem sobolem eis per mortem abstrahit.

Quàmvis improbi parentes pridem mortis reatum incurrissent, vitam tamen propriam indulget, ut se quodammodo vivos adhuc, in filiorum nece sepultos, videant, ac sentiant, sintque ipsimet luctuosi spectatores tragediarum crudelium, quas scelerum suorum actibus & actoribus adornant inter domesticos parietes quotidie in propriis familiis.

Proh Deus! quid patrârunt tot infantium milliones, qui aquis diluvii sunt submersi, vel flammis Sodomæ absumpti, cujus criminis isti vel illi erant rei, qui indies morte præcipiti abripiuntur? *Quod scelus miseri luent: scelus est genitor, & majus scelus Medea mater.* Omnis infantum culpa est pater blasphemus, mater adultera. Si illi in propria persona sunt innocui, indemnes reddam, ait Deus, in æternitate: interea tamen hîc tali ratione scelestos parentes castigare oportet, ut justam iræ meæ animadversionem sentiant.

Descendamus magis ad particularia, & dicamus; videt Deus istam matronam amore filii natu majoris vul-

N

nera-

neratam, quem ut idolum suum colit, eum enim solum cogitat, nullum videtur curare præter ipsum; adeò in amore illius excoecata est, ut salutem propriam non attendat, Sacramenta sine gustu spiritali sumat, nec cœli neque æternitatis considerationem admittat. Amor hic inordinatus matrem in novercam injustam, & crudelem reliquis liberis convertit; nam ut iste præ aliis superemineat, omnes filia coguntur in claustra, quantumvis eò non sint vocata: cæteri fratres huic servorum instar debent subjici, prout ex differentia in amictu & victu illorum patet. Maritus quidem inversionem istam advertit, dissimulat, sustinet, alioquin domi nullâ quiete aut pace frueretur. Quid in hac parte Deus agat? filium in vindictam maternæ passionis tam inordinatæ, subtrahet. Vis infelix, inquit Deus, huic puero concedere locum, quem ego in corde tuo occupare debeo; ut hinc teneatur ordo, inde tibi eum auferam.

Ex altera parte videt Deus patrem tali filiorum amore inebriatum, ut Deus, vel paradisi cœlestis mortis aut inferni memoria nunquam mentem ipsius subeant, utpote aliis curis & conceptibus refertam; quomodo suos ad altiora provehere possit: semet exhaurit, ut illos bonis locupletet. Non est justitia, quam non corrumpit, nec conscientia, quam non oppignorat; uno verbo, paratus est ad acceptandam personam miseri in Evangelio divitis Epulonis per omnem æternitatem, dummodo suis liberis ingentes thesauros, nobilia officia procuret. Jure talis damnationem incurret, quam adeò ardenti studio inquit: præter hanc tamen in odium excessivi amoris istius erga proles Deus confringet & comminet parvula
hæc

hæc idola, eaq; omnia in fundo alicujus sandapilæ sepe-
liet, nec ulla illorum mentio remanebit.

Ignoscite mihi parentes, si, multum à recto aberrare
vos, ostendero, quando in morte liberorum murmura in
cælum spargitis.

Providentiam Dei arguitis, medicos culpatis, ægri-
tudinem maledictione impetitis. A vobis oritur mali
causa, in quam deberetis invehì. Imò vos ipsi parricidæ
estis, proles vestras, interemistis; peccata potius vestra,
quàm morbi eas vitâ spoliârunt. Si meliorem duxissetis
vivendi modum, si majori studio servire Deo, vobis pla-
cuisset, adhuc viverent infantes.

Sed fortassis intendit Deus vindicare irreverentiam,
quam Sacramento, quod Doctor gentium antonomasticè
magnum appellat, irrogastis, quod profanâstis per vestra
adulteria, per occultas turpitudines, & brutales passio-
num vestrarum pruritus. Ecce, quare Deus vos propa-
gine priveret, omnes liberos auferat, futura familiæ vestræ
decora extinguat. Cùm itaque similes vos ruinæ invol-
vunt, loco illius inutilis planctûs, murmuris injusti, vos
ipso reos sistite, & arguite: *Peccavimus, & iniquè egimus*
... Præcepta tua non audivimus, nec observavimus ...
Omnia ergo, quæ induxisti super nos, & universa, quæ fecisti
nobis, in vero judicio fecisti.

Daniel, 3, 29.
30, 31.

Ah mi Deus, ego sum, qui peccavi, propriæ sobolis
parricida; ego cultrum manibus Divinæ tuæ Justitiæ tra-
didi, quo illa decollaretur: quia in felix ego eò progredi
ausus, ut me è numero subtraherem filiorum tuorum, ju-
re, ut meos pariter amitterem, fui promeritus.

Secunda ratio acceleratæ mortis liberorum, est
amor, quo Deus illos prosequitur. Considerat Deus,

N 2

quòd

Auth. oper.
imper. in
Matth.

quòd parentibus de suæ Paternitatis titulo cesserit partem in eum finem, ut simul cum ipso peculiari cura hos parvulos excolere studerent, quos etiam illorum manibus commisit: advertit, inquam, parentes excoecatos ordine perverso corpus amare, prorsus non curare animam suorum infantum, sicut Author operis imperfecti annotavit: *Corpus natorum suorum amant, animam autem contemnunt; desiderant illos valere in hoc seculo, & non curant, quid passuri sint in alio. Alii militias, alii honores filiis suis provident, nemo filiis suis providet Deum.* Neque vitiosorum genitorum malitia in eo subsistit, quòd salutem suorum non attendant, sed positivè insuper ad ipsorum damnationem cooperantur impiis suis principiis & damnandis dogmatibus, quæ iis cum lacte instillant, & accedentibus malis suis exemplis roborant. Num cernitis, quærit Deus per Ezechielem Prophetam leonem hunc senem, qui leunculos suos à teneris unguiculis educat, instruit, raptâ vivere prædâ, discerpere, laniare? Nonne videtis antiquum istum serpentem venenata sua genimina imbuentem, ut sibilos, venena fundere, mordere debeant? Exprimere volo ac dicere; videtis, quomodo parentes suis liberis inspirent odium, vindictam, fraudulentiam? Abutuntur honore & titulo paternitatis à Deo concessio, hinc ad impediendam perditionem filiorum, Deus hos parentum suorum potestate eximit: tollit pusillas istas creaturas ex ædibus, ubi sola vitiorum fit lectio ac mentio, ubi ars & via propriæ damnationis maturè addiscitur: tradit corpus morti, ut anima fruatur vitâ æternâ in coelis.

Et si quandoque Deus posteritatem impii binis illis maledictionibus non perstringat, de quibus egimus; etiamsi,

etiamsi, dico, peccatorem non puniat egestate, aut etiam prolis suæ morte: superest adhuc tertia, longè magis formidanda, vi cuius prolem permittit pejorem, & vitiis deteriorum fieri propriis suis parentibus, de qua breviter, & paucis disfiniam.

Furiosa illa Medea apud Tragedum postquam rabioso æstu abrepta marito suo morbos, infamiam, bonorum jaçuram, exilium, mortem imprecata, paululum se continuit, ac conticuit; ad excogitanda adhuc diriora maledicta, tandem in ea prorupit vota, quibus petiit filios parentibus effici similes: *Quoq; non aliud queam pejus precari, Seneca in Medea. liberis similes patri, similesq; matri.* Ecce maledictionem graviolem, quâ Deus impium coërcere potest: ipsam expressis item terminis Sapiens in medium profert: *Nequissimi filii eorum, maledicta creatura eorum, quoniam felix Sap. 3. 12. est & sterilis.* Sterilitatem, liberorum privationem, quam nos inter Divinas pœnas recensuimus, docet hîc Spiritus Sanctus fortunam quandam reproborum esse; eoquod ipsorum partus sint pessimi futuri, & cum omni posteritate maledictis abolendi. Deus in puniendâ malignâ illorum vitâ privabit ipsos, prout dixi, omnibus iis liberis, qui deberent pollere bonis qualitatibus, cumulabit econtrâ domos eorum non dico infantibus deformibus, surdastris, stupidis, insensatis, sed prodigis, temerariis, lusoribus, uno verbo vitiosis & perversis. Sicut enim promisit in Scriptura Deus probis parentibus ejusmodi progeniem, quæ ipsis sit futura solatium, corona, gaudium, delitiæ; *Erudi filium tuum, & refrigerabit te, & dabit delicias animæ tuæ. Prov. 29. 17. . . . Filius sapiens latificat patrem.* Ita econtrario minatur reprobis, ipsorum fœtus parentibus fore dedecori, confusione, tormento, tortorum loco, qui illorum fata accele-

Ecl. 4. 8.

Ibid. 10.

rent, vel millenis vicibus præ amantitudine & dolore mori ante mortem cogant: *Filii abominationum sunt filii peccatorum. . . . De patre impio queruntur filii, quoniam propter illum sunt in opprobrio.*

Vos minimè capere, ipsi fatemini, unde puero huic inclinationes adeò perversæ, genius ad malum tam proclivis, habitus in malo radicati, aversiones erga literas & pietatem, adq; id omne, quod hominem in mundo ad honestatem permovere valet. Fortassis mihi dicturi estis, id esse maledictioni Divinæ adscribendum. Hoc facile admittitur. Attendite, quomodo vixeritis, qui & quales sint vestri mores, & num allata Spiritûs Sancti verba in persona vestra adimpleantur.

Sap. 3. 12.

Neutiquam tamen accipienda sunt ista, ac si Deus vitioforum progenitorum sobolem pervertat, malignam reddat: completur enim hæc maledictio duplici modo, negativè sc. & permissivè. Negativè, eoquòd liberis eas non communicet gratias, quas alioquin concederet, si è stirpe, in pietate melius radicatâ, prodissent: dat quidem ipsis gratiarum tantum, quantum fatis est, sed non gratias suas electionis & favoris specialis. Id permissivè adhuc fit, quatenus permittit juventutem perniciosis parentum exemplis corrumpi, ac seduci: *Nequissimi filii eorum, maledicta creatura.* Patres, sapienter quidam è poëtis profanis pronuntiabat, sunt animæ suorum filiorum: anima est forma corporis, & parentes pariter formant, & animant suos infantes. Consequenter si pater, qui vices animæ supplet est malitiosus, scelestus: qualis debet esse filius? proles, notat Scriptura, sunt scintillæ è parentum sinu velut è foco profilientes, sequentes naturam ignis. Si pater est ignis terrestris, ignis sulphure aut bitumine mixtus,

mixtus, easdem terræ, sulphuris qualitates participabit
scintillans filius, malignos sc. mores.

Clausulam imponat, qui & initium discursui dedit,
Tertullianus. Sic parentes alloquitur ille: intensiorem
vos liberis vestris impenditis amorem, quàm vobis ipsis.
Si ergo amor, quem gerere debetis pro bono vestro tem-
porali & æterno efficaciter vos non perurget ad detesta-
tionem & fugam peccati, quod est jactura & ruina illius
totalis; saltem eò vos stimulet amor, quo proles vestras
amplectimini, desiderium, quo ardere vos oportet erga
felicitatem earum temporaneam ac æternam, à vitio ab-
strahat; siquidem hoc, ut intelleximus, sufficit ad male-
dictionem, bonis, vitæ, moribus ipsarum invehendam.
Sic vitam instituite, ut perfectè Deo obedientes, largam
& longam benedictionum Divinarum seriem attrahere è
cælo promereamini super vos & super posteros vestros;
cum quibus pariter possidentes gratiam in vita ista,
in altera unà simul perfruamini ejus
gloria in cælis. Amen.

